

РЕШЕНИЕ

№ 26339

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4015** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на А. И. И. ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] против решение № 790/05.03.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 17426/2025 г. по описа на Софийски районен съд. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-010275 от 15.05.2025 г., издадено от Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на А. И. И. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 (петдесет) лева (25,56 евро) за извършено нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. Със същия съдебен акт А. И. И. е осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,46 евро. В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при неизяснена фактическа обстановка, поради което се иска неговата отмяна, като се отмени и издаденото наказателно постановление.

В съдебното заседание, касационният жалбоподател се явява лично, като поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

Ответникът Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, не изпраща представител. В писмен отговор оспорва основателността на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на

касационната жалба.

Административен съд - София град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка: На 05. 04. 2025 г. около 08:52 часа, в [населено място] И. И. управлявал лек автомобил марка "Х.", модел "ЦРВ", с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като бил без поставен обезопасителен колан по време на движение, при наличие на такова оборудване в моторното превозно средство. В този момент бил спрял за проверка от служители на ОПП-СДВР. Свидетелят Р. И. В., заемащ длъжност „младши автоконтрольор“ при ОПП - СДВР, съставил срещу жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 3394149/05.04.2025 г. за нарушение на чл. 137а ал. 1 ЗДвП – за това, че управлява моторно превозно средство без поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване в автомобила, в присъствието на свидетеля Ц. Д. Р. И. подписал съставения против него АУАН без възражения. Такива обаче постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН с доводи за влошено здравословно състояние, идентични с тези в жалбата. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и атакуваното Наказателно постановление № 25-4332-010275 от 15. 05. 2025 г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр.1 от Закона за движение по пътищата на А. И. И. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 /петдесет/ лева за извършено нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. НП било връчено на 04.11.2025 г. Описаната и възприета фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите Р. В. и Ц. Р., както и от писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК – възражение вх. № 42363/11.04.2025 г., справка картон на водача И., медицинска документация, заповед № 513з-9819/13.09.2014 г. и заповед № 8121к-12547/12.09.2014 г. на Министъра на вътрешните работи. От събраните гласни доказателства се установява, че на процесната дата и място жалбоподателят е управлявал лекия автомобил, собственост на трето лице, без поставен обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобилът. Районният съд е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че същото е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия, като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на оспореното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора районният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на А. И. И. е ангажирана правилно за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, като законосъобразно му е наложена глоба в законово установения минимум от 50 /петдесет/ лева.

Обжалваното решение е правилно.

Софийският районен съд е събрал всички относими доказателства по спора и е установил правилно фактическата обстановка. При реализираната проверка за съответствие на решението с материалния закон настоящият състав намира, че при обективно възприетата фактическа обстановка по делото, районният съд е изградил правилни изводи за законосъобразност на наказателното постановление. Съгласно чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. От събраните писмени и гласни доказателства пред районния съд безспорно е установен фактът на извършеното административно нарушение, поради което правилно е наложена и санкцията в

законоустановения размер от 50 /петдесет/ лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП. Законосъобразно районният съд е приел, че в случая не е приложима претендираната от жалбоподателя хипотеза на чл.137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, изключваща административнонаказателната му отговорност, а именно физическото му състояние да не позволява използването на обезопасителния колан. Според хипотезата на чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП освободени от задължението за ползване на обезопасителен колан са лицата, чието физическо състояние не позволява неговото използване. За физическо състояние, което не позволява на лице – водач на МПС да използва обезопасителен колан, следва да се приеме само състояние, при което поради обективни причини (стоящи извън субективните възприятия и желания на лицето) е невъзможно да се постави колан или поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние. Законът не предвижда специален ред за удостоверяване на подобно състояние на водача, съответно не е непременно необходимо да е налице заключение на ТЕЛК по този въпрос. В случая обаче в представената медицинска документация никъде не е обективизирано мнение на медицинско лице, сочещо на извод, че при констатираното заболяване употребата на колан би причинила риск при шофиране. Жалбоподателят е подписал АУАН без възражения. Вярно е, че е налице наличие на заболяване на белите дробове, което би могло да доведе до задух, но това не е пречка за използването на обезопасителен колан, не са налице предписания за неизползване на обезопасителен колан. От представената медицинска документация относно проведени през 2024 г. изследвания и лечение, в това число и епикризата от 31.07.2024 г., не може да бъде направен извод, че поставянето на обезопасителен колан предизвиква пристъп на задух и влошава здравословното състояние на А. И. И.. Ако действително отразеното в епикризата заболяване пречи на касационния жалбоподател да поставя колан, същият следва да се снабди със съответен документ, който да представя при шофиране и проверка от контролиращите органи. В случая липсват доказателства, че към момента на управлението на МПС физическото състояние на водача е било такова, изключващо ползването на обезопасителен колан. Не са представени от касационния жалбоподател и никакви други писмени документи, че водачът е в обективна невъзможност да поставя колана, с който е бил оборудван автомобилът, нито че поставянето на колана би застрашило здравето му. Такъв релевантен документ би могъл да бъде само медицински документ, съдържащ лекарско предписание, че физическото състояние не позволява използването на обезопасителен колан. От субективна страна нарушението е извършено при форма на вина пряк умисъл, като И. е съзнавал, че управлява МПС без поставен обезопасителен колан. Нарушението е формално, на просто извършване, поради което настъпването, респективно предвиждането му на вредни последици, не се изисква. Неизпълнението на задълженията по чл.137а, ал.1 от ЗДвП е основание да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на нарушителя на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП. В настоящия случай административното наказание „глоба“ правилно е наложено във фиксирания от закона размер и не подлежи на индивидуализиране от административнонаказващите органи. Касае се за формално нарушение, явяващо се довършено със самия факт на неизпълнение на предвиденото с ЗДвП задължение на физическите лица без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди. Конкретното нарушение не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид, поради което не са налице основания за прилагането на чл. 28 от ЗАНН.

По тези доводи и аргументи касационната инстанция приема, че решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348

от НПК за отмяната му, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер 66,47 евро на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Поради изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 790/05.03.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 17426/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА А. И. И. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ж.к. Г. Д. [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за касационното производство в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.